

עולמנו זה הקטן

המורה: מה אמר יוליוס קיסר כשדקר אותו ברוטוס בפניו?
התלמיד: אוי!

איתן הזבן

אחד הסועדים: מלצר, בוא הנה. מצאתי גרב במרק.

המלצר: ומה, אדוני, כלום רצית שתמורת חמשה שילינגים נכניס לך במרק חליפה שלמה?

הילדה: אמא, אמא, רוצי!

האם: מה קרה, רחל?

הילדה: אבא מת.

האם: הפחדת אותי, חשבתני שבק- בוק השמן נשבר.

דואון אטיאם, זכרון יעקב

מר ברגמן מחדרה שינה את שמו ל"איש-ההר". אשתו תיקרא מעתה "אשה הרה".

בעירום שם

אורח תל-אביבי ביקש רשיון לק- נית מכונית והנימוק: בתל-אביבי מקצ- צים את המדרכות, ואין מקום להולכי רגל.

אבי רם

השופט: מה היה צבע בגד היס שלה?

העד: אינני יודע. היא עמדה וגבה אלי.

יפה זבורניק

"היא אמרה לי שאת אמרת לה מה שאני אמרתי לך שלא לומר לה".

"אוי, הרי אמרתי לה שלא לומר לך שאני אמרתי לה".

"אין דבר. רק אל תגידי לה שאני אמרתי לך שהיא אמרה לי".

י. אפשטיין

חיים: האם הנך זוכר לפעמים את הרגע, לפני חמש שנים, בו הלוייתי לך חמש לירות?

משה: מה אתך? אותו רגע לא ימוש מזכרוני לעולם.

רופא שנים: הירגע, אדוני. זה לא יכאב לך כלל.

הפאצינט: חסוך לך את דיבוריך. אני עצמי רופא שנים.

אברהם זילברברג, ת"א

בקשר לגיוס הבנות הוסכם עתה כי הדתיות מוכרחת להתניס, אבל רק לחיל האויר. משום שהן מת- גייסות לשם שמים.

יוסף שער, ירושלים

"שמעת? גבר התנפל על אשה שהחזיקה כד חלב בידיה".

"נורא, וכל חלב נשפך?"

מ. קטונתני, נתניה

יעקב: בוא נפגיש את נשינו ונעשה שמח.

דוד: מצוין. אבל איפה נשאיר אותן?

רפי סיטון

פרס של לירה אחת זוכה בעל הבדיחה הנדפסת ראשונה במדור זה.

שהתפרץ מקודם כסערה מתוך החנות): הנה, אדוני השוטר, אלה הם. זה הוא. אני: סליחה?

בעל החנות: זה הוא זה. אני: מותמרת? אולי תסבירו לי מה פה הענינים?

בעל החנות: היה, אדוני השוטר? זה בן אדם מסוכן. יש לו אקדה. (אני שם את ידי לתוך הכיס. הקהל נסוג בבהלה. מרחק ניכר. צעקות ורעש. אני מוציא לי סיגריה, ומדליק. עשן הסיגריה צריך להרגיע אותי, אבל אינני תופס מה קרה).

אני: אגא, רבותי, מה הדבר? בעל החנות: (מושיט אצבעו אלי): זה הדבר: אתה בן בליעל וחסר בושה. אתה שודד. אתה רצית להכנס אלי לחנות עם אקדה ולשדוד את התכ- שיטים. אתה חושב שלא שמעתי כלום?

אני: אני? שודד? אני חושב שאתה מטורף. על מה אתה מדבר? השוטר: הוואל גא, אדוני, להרי- אות לי את תעודת הזהוי שלך.

אני: בחפץ לב, אבל לא הבאתי אתה את העגלה. השוטר: איזו עגלה? ביקשתי את תעודת הזהוי.

אני: זהו זה. יש לי תעודות בלי סוף. אני סוחב אותן כולן בעגלה. הכיס לא מספיק.

השוטר: תתחכם במקום אחר. בוא אתי למשטרה.

אני: אבל, אבל... הניא: (נעלמה. כאילו בלעה אותה האדמה).

הקהל: עושה רושם הגון בהח- לט. מה אתה אומר? כולם עושים רר- שם הגון. עולם תחתון. אני אומר לכם, כולם גנבים ורוצחים. זהירות. יש לו אקדה, מי זה, מי זה? תפשו שודד. איפה המשטרה? מה אתה נדחק? אולי תנוז קצת. שמע, אתה דורך לי על הרגל. עולה חודש? כולם כאלה. לא זה אחד מפה. זה הנוער שלנו.

(בביחה מצלצל הטלפון). הניא: האלו כן? מי מדבר?

אני: זה אני, בובה. הביטי, אני פה במשטרה. כן, מה את צוחקת כמו טפשה? לולא השוטר שהציל אותי מידי הקהל היו עושים אותי קציצות. הביטי, בואי הנה. מיד.

הניא: אינני יכולה. אני: אבל, בובה. את מוכרת ה. בחייך, בואי הנה. פה במשטרה לא מא- מינים לי שאני ואת סתם עמדנו שם. הניא: הם צודקים. לך אסור להא- מין.

אני: אבל אני עציר. יעשו לי משפט. יושיבו אותי בבית הסוהר. אין לך לב? בואי הנה והגידי להם מה שהיה באמת.

הניא: אין לי כל חשק. אני: כזאת את? אחרי כל מה שהיה ביננו?

הניא: בדיוק. אני: רגע. מה אתה אומר? טוב. אני מיד מסדר. ראי, בובה. צריך רק לערוב לי. חמישים לירה.

הניא: אתה זוכר את כרטיס ההגי- רלה?

אני: כן, כן. הניא: היא: אתה זוכר את כרטיס הכרטיס בהגרה, ואז אוכל לערוב לך.

היא רומנטית שאין רבות כמותה. אני כמו אחרים, ורק עוד יותר. בשש אחרי הצהריים יצאנו שלובי זרוע...

אני: מוטב. לא אלבש. אבל להש- לך אסור. נשאיר אותו בשביל הילדים. היא: איזה ילדים? אני: שיהיו לנו. היא: עוד רחוק הזמן שיהיו לנו ילדים. אני: אין דבר, בובה. בקרוב, בקרוב אנחנו מתחתנים. היא: את זה אני כבר שומעת שבע שנים. אני: לא. הפעם זה מוחלט. אנחנו מתחתנים. היא: מתי?

אני: ב18 ביולי. החלטתי. היא: כל כך מהר? אוי, זה נחמד. אני: ב18 ביולי, 1957.

היא: נדמה לי שאבא לא יסכים להחזיק אותך אצלנו עד אז. אני: מה את מתכוונת?

היא: לא כלום. אני: אהה, סתם להקניט. היא: לא אמרתי כלום. רק אמא אומרת שמה שאתה עולה לנו בבית זה מכבד מסתכם לסכום הגון, ואפשר היה לאסוף נדוניה הגונה בזה.

אני: כך? ומה בדבר כל המת- נות שנתתי לך, ששנות עשרת אלפים לירה?

היא: מתנות? עשרת אלפים לי- רה? איך? מתי?

אני: אל תעשי עצמך שכחנית. ומה בדבר תעודת ההגרה שנתתי לך במתנה ליום הולדתך? זאת שהכריחו אותי לקנות?

היא: אבל היא לא זכתה בגורל... אני: אז את מאשימה אותי? כתי- נתי היתה טובה וטהורה. העקר הוא הרצון הטוב. כך, על כל פנים, אומר תמיד אביך.

היא: אז כך אתה יושב ולא עושה כלום, ורק רוצה. מה עוד אתה רוצה ברצון הטוב שלך?

אני: אני רוצה שלא תצעקי. היא ואני רוצה למות, פה, בזה הרגע. נמאסת לי. נמאס לי הכול. נמ- אס לי החיים.

אני: חכי רגע אחד. אני רץ להביא לך אקדה.

היא: כן, כן. זה אתה מוכן לתת לי. באקדה אתה רוצה לסדר את הענין. באקדה...

(בינתיים התקהל סביבנו המון. דומה שהקהל מתבדר חנם, סינמה בלאש. ואנחנו מקור התענוג הזה. המון מת- חיל להגיב בקולו. מי לצדה ומי לצדי. ואנחנו במרכז.)

לפתע נפתחת במהירות הבזק דלת החנות לתכשיטים, שאנו עומדים ליד חלון הראויה שלה. אותו חלון ראויה בו מונח הענק שצריך היה להחליפו בפרוה. בשביל שהמעיל הישן יעבור לילדים שיוולדו לנו אחרי שנתחתן בעוד שבע שנים.

מישהו מתפרץ מתוך החנות, עוקף את הקהל, ונעלם בסערה. תיכף אחרי כן חוזר הוא בלחית נציג נאמן של מש- טרת תל-אביב.

בעל החנות (זה אותו מישהו

(היא ואני — זוג נאהבים. מאושרים. שינוי חולים במחלת הרור -- האהבה. היא רומאנטית, שאין רבות כמותה, ממש לקוחה מספר שירים. אני — כמו רבים אחרים, ורק עוד יותר. בשש אחרי הצהריים יצאנו שלובי זרוע, לטייל על המדרכות ההרוטות של רחוב אלנבי. ורעמי התנועה וה- דחוק, מכוניות ואנשים, אינם פוגמים בהנאתנו העקרת. שהיא הסתכלות בחלונות הראויה. בילוי זמן מהנה ומר- עיל, ונוסף לכך — חנם, אין כסף.)

אנו נמצאים בשלב בו מתכוונים לסי- דר לנו את "קן אהבתנו" העתיד, הנקרא בלשון ההמון בית-החלומות, יציר דמי- יונג החולני של כל שוכן בית-עולים וחיל משתחרר.)

המכוניות: פאיפו, פאיפו, פו- פו, פריפו, פאיפמיא!

האופנים: ריקן, ריקן, דוין. היא: איזה ענק נחמד. מדוע לא נקנה אותו בשביל הבית?

אני: לקנות? בשביל הבית? כמו- כן. אבל לשם מה? למה לנו ענק?

היא: טפשו, אם נהיה דחוקים סעם, נוכל להחליף אותו במשהו מר- עיל יותר. תכשיטים תמיד ערכם קיים. זאת השקעה. מבין?

אני: כן, כן. ודאי. אני מסכים. את צודקת. ובמה נחליף את הענק?

כלומר, כשהיה חס ושולם צורך להח- לוף?

היא: את הענק נחליף, נחליף, ב- פרוה!

אני: פרוה? אבל — למה לנו פרוה ועוד פתאום באמצע הקיץ?

היא: תמיד אחרי הקיץ בא חורף. אני: אבל אין לי צורך בפרוה. די לי במעילי הטוב, שקודם לבשנו אבי הטוב, ועוד הרבה שנים טובות ישמש אותו.

היא: כך? ואני חושבת שכבר מוזמן היה צריך להשליך אותו לפח הזבל. והוא גם קצר מדי.

אני: אבל אני אינני סובל בג- דים ארוכים. זה נראה נשי.

היא: כשאתה לובש את המעיל המרופף הזה, אין הוא מגיע עד לבר- כיס. תקבל נזלת ותהיה חולה. הוא קצר מדי, ודי.

